Перші дні листопада.
Вона спить у порожній кімнаті, в чужому ліжку.
А він думає: чуже місто, чужа кімната —
як я її тут залишу?

Третя по обіді.
Суха осінь.
Посиджу, доки вона спить, заговорюючи постійно.
Світло таке легке.
Вона четвертий день у дорозі.
Хай їй хоча би тут буде спокійно.

Якщо буде потрібно —
поправлятиму ковдру.
Якщо буде холодно —
причинятиму вікна.
Спробую перехитрити її застуду невиліковну.
Я сам усе це вигадав,
вона ні в чому не винна.

Як я її залишу?
Незабаром почнеться вечір.
Швидко стемніє, повітря остигне.
Краще вже охоронятиму її речі.
Краще вже грітиму її стигми.

Раптом, коли я піду, ріки затоплять кімнату,
раптом птахи почнуть битися в стіни,
раптом дерева обступлять її й поведуть на страту,
раптом сусіди почнуть рвати тіло її на частини,

раптом, щойно я вийду, вона забуде про мене,
раптом забуде все, що говорила до цього,

раптом серце її, золоте й шалене,
буде битись тепер для когось чужого.

Хай спить. Хай розбереться зі снами.
Хай її нинішні сни перетечуть у колишні.
Навіть якщо в своєму сні вона мене не впізнає.
Навіть якщо їй буде снитись хтось інший.

І ось він сидить, відраховуючи хвилини.
Сидить, нервує без потреби.
А вона не прокидається лише з тієї причини,
що боїться, прокинувшись, не побачити його коло себе.

Осінь над ними з льоду й сталі.
Холодні ріки, незнайомі люди.
Найбільше вони бояться, що все це триватиме далі.
Найбільше вони бояться, що більше нічого не буде.